

Mutsilla oli eilen taas jotkut riennot. En nähny naista koko iltana. Jos se on yön poissa, se on helvetin kireellä seuraavana aamuna. Sen takia yritin sukeltaa ulos talosta mahdollisimman nopeesti. Hiivin alakertaan yks rappunen kerrallaan. Hyi saatana, mikä lemu ja sotku siellä oli. Oikeen sukan pohjat tarttu lattiaan ku kävelin olohuoneen poikki. Roskatki levitettyinä koko lattian laajudelta. Mutsi ei ollu löytäny tietänsä edes sänkyyn, vaan loju sohvalla haarat sojottaen länteen ja itään. Alapäästäki paisto kun naantalin auringosta. Ai että, kyllä tällasta kelpaa katella heti herättyään. Suunnistin suoraan mutsin vaatekaapille. Piti löytää jotain stylea, tärkeelle päivälle. Mutsilta löytyy aina jotain hyvännäköstä. Ei mitään makkarankuoria missä pötkylät pursuilee sinne ja tänne. Pojat ei tykkää makkarosta. Niillä on omat nakkinsa. Paitsi niillä joilla ei oma nakki riitä, ne kaipaa makkaroit muualta. Mun tapauksessa nakit riittää, pitää olla piukeeta ja sievää. Tänään piti pistää vähän extra-eforttia valmistautumiseen, mut eihä siitä mitään tullu. Ei ollu oikeenlaisia työkaluja. Latasin pöydälle erinäkösiä purnukoita ja tuubeja ja pistelin menemään. Kourallinen tukkaan kiiltoa lisäämään, toista naamatauluun kiiltoa poistamaan. Saatana, eikö tässä maailmassa muuta ole kuin tasapainoinen kiilto. Mulla meni siihen valmistautumiseen varmaan yli tunti. Ikinä ei niin kauaa oo menny. Se hiusten kiillottaminenki meni iha perseelleen, ku loppujen lopuks päätin pistää letille. Saatana, nytkö se päivä jo lähtee alamäkeen. Ulkonaki myrskys menemään niin, että vanhukset ei meinanny pystyssä pysyä. Vertikaalinen tuuli ja pisarat purskoili jokapuolelle. Ei ees sateenvarjolla tee mitään, jos ei pysty pisaroiden kulkusuuntaa aavistaan. Letti osottautu aivan mahtavaks ideaks. Pistin vaa koko roskan takin sisää ja hupun päähä. Ei karvaakaan kastunu. En muista millon mul on käyny niin hyvä tuuri sään ja hiusten paketoinnin suhteen. Ku pääsin himasta ulos ja siihen mejän kadulle, muistin, että mutsi oli pistäny dösäkortin panttii. Se halus, että alkaisin liikkua enemmän. Se on koko kevään yrittäny puhua mua vaikka minkälaisille kursseille. Nyt se on sitte siirtynyt järeempiin otteisiin, kiristys toimii. Yritin kyllä päästä pummilla, mut ei kukaa siellä mädässä dösässä auttanu. Ei, vaikka yritin jopa ovelta kerjätä, nipot Suomalaiset paskat. Kävelykshän se sit meni tai puolijuoksuks oikeesti, ku halusin olla paikalla hyvissä ajoin. Kävellessä mulla alkaa aina mielikuvitus pelittää. Tulee aina jotain vitun hyviä ideoita. Niiku esimerkiks jonku uuden biisin kirjottaminen tai vaikka jooga-koulun perustaminen. Tosissaa meinasin pistää joogaks pari vuot sit. Ois ollu helvetin hienoo hengaa vaa kaikkien gurujen kaa jolla parta kasvaa ja lihakset venyy. Olin vitun innoissani siitä. Kävin kysyy vuokrapaikatki valmiiks ja kaikkee. Joogamattojaki oisin hommannu. Mut yhtäkkii mul vaa rahat loppu kesken, ja olihan siinä vähän muitaki ongelmia. Mutsikaa ei suostunu jeesaa. Sen mielestä mä aina hyppään uusiin asioihin liian nopeesti ja harkitsemattomasti. Se ei vaan tajuu et sillonku lyyti kirjottaa niin on mentävä. Ei siinä vaiheessa auta jarrutella tai joutuu vielä alamäkeen. Emmä sitä jooga touhuu oo kummiskaa kokonaa lopettanu. Mua vaa himottaa ajatus siitä elämäntyylistä. Olla niiku luova ja taiteilla vaan koko elämä loppuun asti. Sen perusteel valitsinkii mun paikallisen kahvilan. Jengi on vaan niin helvetin hyvännäköstä. Siellä ne vaan sumppii mössöjä rivissä ja puhuu iha saatanan rauhallisesti asiaa. Siitä tasasesta mölinästä vois saalee tehdä rauhottavan uninauhan nukahtamisesta kärsiville. Ois muuten helvetin nopee loppuun myyty. Se oli tasan 64 päivää sitte, kun mä ekaa kertaa astuin siihen kahvilaan. Sillon mun elämä muuttu kokonaan. Mä tapasin mun elämäni miehen. Miehen, joka piti mut hengissä, anto mulle energiaa ja syyn elää. Se mies oli käyny samassa kuppilassa jo monta kuukautta. Sillä oli vakio paikka ja aika, just niinku mullakin. Mäku tulin siihen kahvilan aulaan ni yks juttu pisti niin vihaks, että meinasin samantien lähtee menee. Siellä semmonen päärynän muotonen Pirjo oli baaritiskillä istumassa ja mussuttamassa jotain muka terveellistä kuraa naamaan. Vituttaa, että kaikkien pitää yrittää leikkiä jotain sivistyneen kansan mallioppilaita, vaikka ei rahkeet riitä

ollenkaan. Kävis vaan niissä omissa karpaloissa omanlaistensa kanssa ja kokeilis kokeilunsa kotona missä kukaan ei nää. Eiks toikaa nyt tajuu kui helvetin noloo tää on. Persujen Soini ja vihreiden Niinistö samassa pöydässä leikkimässä kavereita. Mä en voinu kummiskaan antaa tän lannistaa mua. Istuin sen leväperän viereen ja otin märän rotsin veke. Hyväku mahuin siihen ees. Voi sitä vitutuksen määrää. Yritä nyt siinä sitte olla olevinas. Tosi vaikeeta yrittää olla jotain mitä ei oikeesti oo. Elää omia arvojansa vastaan tiekkö? Ei kukaan semmosta mielellänsä tee. Mee nyt vaikka juutalaiselle antaa kehystetty Hitlerin lärvi seinälle liimattavaks. Ei muute varmaan liimaa. Nappasin taskusta rikkinäisen nokian ja huomasin et mulla oli viis minuuttia extra aikaa. Päätin vetää siinä ajassa niin monta kahvii ku vaan mahdollista. Tarviin aina helvetisti kahvii jos on joku tärkeä urakka tulossa. Nopeella laskulla viis minsaa rittää kolmeen kahviin. Tilasin kolme erilaista. Sillee on kivempi nii ei tarvii samaa litkua juoda montaa litraa. Sitä paitsi en ollu koko päivänä syöny yhtää mitää nii siitä sai samalla hyvät pohjat. Maidossa on muute helvetisti proteiinia eikä oo paljoo rasvaa, varsinkaan rasvattomassa. Terveellistä ku mikä. Salee hyväks joogaajillekki. Kyllä varmasti joogailijatki vetelee maitoo nassuun niin että imusuonet laajenee. Siinä kun istuin pallilla pakarat puuduksissa, aloin kelaan kuin helvetin onnekas mä oon. Tässä maailmassa ihmiset tulee torjutuks liian usein. Ei kaikilla oo samallaisia saumoja miesten suhteen kun mulla. Kyllä muaki ennen pelotti, tulla torjutuks nimittäin, mut sitku tapaa ihmisen, jota rakastaa enenmmän ku itteään, nii sitä ei enää välitä. Rakkaus voittaa. Ja mä oon nähny myös sen toisen puolen, en oo aina ollu onnekas. Jo pentuna muistan kui mutsi vaan työns kylmästi kädellä pois jos yritin tulla liian lähelle. Mä en kai jotenki kelvannu sille. Se aina jauho siitä kui mun pitäis olla erilainen ku mä oon. Nii kelaan, siis se halua, että oon eri ihminen ku mä oon. Siis sehän on ihan mielipuolista. Miten kukaa voi yhtäkkiä muuttuu toisesks. Mä aina sanoin sille, että olis menny panee sitte jotai muuta fajian sijaa, nii ois voinu alhaalta putkahtaa joku toisenlainen ja sit ois asiat paremmin. Sillon se aina veti herneet nenää ja sit sain usein kokee kipuu jostain kättä pidemmästä. Sen naisen kanssa ei vaan voinu keskustella asiallisesti. Se on jäätävä tunne ku pistät ittes likoo ja sit ei kelpaakaan. Jos mä ikinä saan kakaran, nii yhen asian mä lupaan tehdä oikein. Mä lupaan, et se saa aina tulla niin lähelle ku se halua. Sit aukes kahvilan ovi. Se oli se mies. Mun ei tarvinnu ees tarkistaa oliko se varmasti se just, sillä mä vaan tunnen kun se kävelee sisään. Mä tunnen sen läsnäolon. Mä en ikinä kato sitä suoraan. Katon vaan sillon ku se ei huomaa. En halua olla turhan ahdistava, joitankin semmonen liiallinen huomio ahdistaa. Se istu mun viereiselle tyhjälle jakkaralle. Mä en pystyny liikauttaa niveltäkään. Mua jännitti aivan saatanasti, niin kun aina. Mies kurottu ottaa servettiä mun nenän edestä. Mä näin se karvasen käden hihan suusta. Mä haistoin sen miehisen tuoksun. Se oli vahva parfyymien tuoksu. Se mies toimi aina samalla tavalla. Laski ranskalaismallisen hattunsa pöydälle ja pisti käsineet taskuunsa. Takin se piti aina päällä. Joskus se veti vetoketjun kokonaan auki ja toisinaan vaan puoliväliin. Sit se otti servetin eteensä ja alko värittää kuvioita huopakynällä. Huopakynän väri vaihtu aina välillä. Sillä oli varmaan niitä koko salkku täynnä. Se ei ikinä juonu kahvia. Se ei varmaan tykänny siitä tai sit sillä alko kädet vapiseen niin pahasti, että ei ois piirtelystä tullu mitään. Mun mutsilla alkaa aina kädet vapisee ku se juo kahvii. Joillekki vaan käy niin, joku hermosto-ongelma varmaan. Se mies ei ikinä viivy liian kauan. Se tulee tekemään mitä pitääkin ja sit se lähtee. Ja kun se lähtee niin se pistää servetin taskuunsa. Mä ihastelin sen miehen kauneutta. Se oli upee uros. Semmonen jota oikeen himotti katella. Kattelin kuinka se ryysti mehujaan ja piirsi niin keskittyneesti siihen nenäliinaan. Mua alkaa aina liikuttaa tämmöset hetket. Musta tuntu, että mä olin siinä piirtämässä jotain huikeeta taideteosta. Sivelemässä pensselillä ympäri paperia ja luomassa jotain maagista. Mä leijailin ilmassa. Mä tiesin, että tän fiiliksen takia kannatti elää. Me

ei ikinä puhuttu kauheesti. Me ei tarvittu verbaalia kanssakäymistä. Jos elämä ikinä menee niin deepiks ku nyt, nii ei sanoilla tee enää mitään. Sitä paitsi mulla on älyttömän hyvä ihmistuntemus. Mistä vetoo, että pystyn kerton tasmälleen minkälainen kukin on ja mistä tulee, kunha vaan vietän vähän aikaa niiden seurassa. Sama juttu oli tänki duden kaa. Tää oli kyllä vähän vanhempi tapaus. Mr Anthony Campbell. Campbell oli itseasiassa syntynyt Englannissa, mutta muutti Suomeen vanhempiensa eron jälkeen. Äiti oli nimittäin Suomalainen. Anthony oli kärsinyt pienimuotoisen sosiaalisen kriisin muuttaessaan Suomeen, olihan hän jo 14 vuotias. Anthony kumminkin löysi tiensä elämässään nopeasti. Hän vietti suuren osan nuoruudestaan jalkapallokentillä kirmaillen, harrastuksen parissa, joka oli tarttunut mukaan jo jalkapallon kuningasmaasta, Englannista. Myöhemmin elämässä Anthony opiskeli yliopistossa filosofiaa, siellä hän tapasi myös elämänsä naisen (tai niin hän siihen aikaan luuli) kasvatustieteelliseltä puolelta tosin, meni naimisiin, sai kaksi upeaa tytärtä ja asui Helsingin lähiössä mahtavat 21 vuotta. Rakkauteen tuli kumminkin ryppy ja pari päätti heittää lusikat sekä lautaset nurkkaan. Anthonyyn piti muuttaa rakkaasta rivitalon pätkästä ja etsiä itselleen uusi koti. Se oli Anthonylle herätyksen hetki. Hän ei enää ollut niin nuori ja hurmaava uros, kun 20 vuotta sitten, vaikka oli tosin ikäluokassaan parhaimmasta päästä. Anthony lievitti tuskaansa tapailemalla nuorempia naisia. Vuodet kuluivat bordelleja ja ilotaloja kiertelemällä. Hän eli niin sanotusti kadotettua nuoruuttaan uudelleen. Anthony kumminkin ymmärsi, ettei voisi jatkaa näin loputtomiin. Tulisi aika, jolloin edes rahalla ei voisi ostaa nuoruutta. Mr Campbell päätti siis muuttaa elämänsä kertaheitolla. Luopua turhasta materiaalista ja elää elämäänsä luovuuden kautta. Hän vaihtoi kantapubinsa kahvilaan, josta tuli myöhemmin hyvin tärkeä paikka Anthonylle. Hän piti kahvilasta sen viihtyisän ilmapiirin vuoksi, mutta myös kanta-asiakkaiden johdosta. Erityisesti nuoren naisen, joka tapasi istua tiskillä hänen vieressään. Anthony tiesi, ettei hänen tulisi sotkeutua naisiin tässä elämän vaiheessa. Yksinolo oli tärkeä osa itsetutkiskelua. Anthony ei kumminkaan voinut olla huomaamatta naisen kauneutta ja eleganttia itsetietoisuutta. Anthony oli kumminkin aina ollut päättäväinen mies, eikä tämän kertainen ollut poikkeus. Hän pakotti itsensä ajattelemaan muita asioita, antamalla itselleen projektin, jonka tarkoituksena oli tehdä taidetta servettejä värittelemällä. Vaikka projekti osoittauikin erittäin hyväksi ideaksi, ei pelkästään ajatusten kontrolloinnin suhteen, vaan myös sen kauneuden puolesta, Anthony huomasi ajautuvansa ajatuksiin naisesta vähän väliä. Hän unelmoi syvällisistä keskusteluista chardonnayn kera, romanttisista kävelyretkistä auringonlaskuun ja miehenä myös intiimistä rakastelusta nuoren vartalon kanssa. Anthonyyn oli yllättävän vaikeaa pitää ajatuksensa kurissa. Hän ajatui tirkistelemään naista yhä useammin. Anthony ei kumminkaan halunnut olla liian päälleikäyvä. Olihan hän sentään kymmeniä vuosia tätä nuorta naista iäkkäämpi. Anthony päätti ottaa huomaamattoman lähestymistavan. Hän kyseli naisen kuulumisia ja toivotti naiselle hyvät päivän jatkot lähtiessään. Ajoittain hän jopa tarjoutui ostamaan naiselle aamiaista samalla kun itse nautiskeli kotitekoisista siemensämpylöistä vain kera. Tämä aamu ei ollut erilainen. Mr Campbell tilasi aamiaisensa ja ilmoitti baristalle maksavansa myös vieressä istuvan nuoren naisen aamupalan. Mä olin niin lumoutunu sen miehen analysointiin, että en tajunnu et se barista oli just kysässy multa jotain. ”Mustikka-muffinssi?”, se toisti uudestaan. Nyökkäsin ja mufte tuli kipakkaa vauhtia nenän eteen. Siinä me sitten vedettiin pöperöä naamaan yhteisessä mielenrauhassa sanaakaan sanomatta. Niin hiljaa, että joku voisi ihan luulla meitä ventovieraiksi toisillimme. Me ei kumminkaan olla. Kyllä sen ihmisasiantuntijat huomaa, niiku terapeutit ja sillee. Semmoselle asiantuntijalle ku sanois, että noi kaks ei oo ikinä toisiaan nähnykkään, se naurais lattialla kippurassa. Niin selvää mejän yhteys ammattilaiselle on. Yhtäkkiä Anthony kääntyi tuolissaan 45 astetta ja oli nokka kohti ovea. En nähny mitään muuta

kun sen leveän ja miehekkään selän. Sit sieltä kiikutti hoikka ja pitkä leidi suoraan sisään kahvilaan ja parkkeeras sen miehen viereen. Se kuiskasi vieraalla kielellä jotain sen korvaan ja kosketteli sitä joka puolelle. Se tarrautu siihen kylkeen ku joku iilimato. Se alko oksettaa mua. Tuntu että kaikki se kahvi minkä olin just pistelly menee oli tulossa kovaa vauhtia takas ylös. Pahinta oli, että Anthony oli mukana siinä tajuttomassa lähentelyssä. Mun sydän alko lyömään kovempaa. Se pamppas rinnassa ku bassorumpu. Koko kahvila hiljeni. Mun päässä sumeni ja näkö alko heikkenee. Rintaa puristi niin, että piti repästä kaulusta, jotta henki kulkis. En kuullu mitään, en nähny mitään. Tunsin, kuinka hikipisarat valu selkää pitkin. Se mies tarras naista kädestä ja kuiskas jotain sen korvaan. Nainen hykerteli ja hyppeli siinä niin, että olis pitäny laittaa kahleet jalkoihin, jotta olis saanu sen aisoihin. Mä yritin vaan saada hengityksen pelaan. Mä istuin siinä varmaan aika monta minuuttia. Ihan tajuttomassa ahdistuksessa. Tuntu ku aika olis pysähtyny. Sitten Anthony alko pukee takkiinsa. Nainen ei antanu miehensä ees sämpylöitään syödä loppuun, niin innokkaasti se siinä vikelsi, vittu mikä ämmä. Mä vedin kunnolla henkee, pistin puoliks syödyn muffinssin taskuun ja ulostauduin kahvilasta samaan aikaan Anthonyyn kanssa, niin ku aina. Kun me käveltiin siihen ovelle, mä tunsin sen yhteyden mikä meillä oli. Se oli käsinkosketeltavissa. Meillä oli lämmin ja katkeematon yhteys. Anthony meni edellä ja avas oven leidilleen. Se piti ovea auki, jotta myös mä pääsin ulos. Mä kiitin sitä ja se hymyili takasin. Se toivotti mulle hyvää koulupäivää ja tarras neitiä kädestä. Mä tiesin, että se välitti musta niin kun mä siitä. Mä rakastin sitä. Mä en ikinä oo tuntenu näin syvää yhetyttä johonki ihmiseen, niin syvää, että se ihan pelottaa. Ne jätti mut seisomaan siihen tien viereen, sanaakaan sanomatta. Ei minkäänlaista selitystä tai edes anteekspyyntöä. Suoraan vaan kadun yli kohti omaa onneansa. Mua alko vituttaa tilanne ihan saatanasti, toi muijahan oli just kävelemässä tyytyväisenä pois mun palkinnon kanssa, vaikka mä se olin tässä pistäny itteni likoon. Mä puristin nyrkin kiinni taskussa niin, että mustikat pursuili sormien välistä. Sit mä lähin käveleen aika ripakkaa vauhtia niitä kohti. Halusin näyttää itsevarmalta. Vaikka niillä olikin selät muhun päin, mulle se oli tärkeä fiilis. Itsevarma ihminen pystyy tekee mitä tahansa. Kun mä pääsin noin kymmenen metrin päähän, otin taskusta piirakan jämät ja latasin suoraan sen muijan hiuksiin. Se muija kilju ku laukeeva hyeena ja näytti siltä, että olis just laskenu alleen. Harpoin pitkillä askelilla naista kohden ja työnsin molemmilla käsillä sitä hartioista niin, että se keikahti samantien maahan. Vittu mua nauratti, mä en edes työntäny kovaa ja se lensi ku Pitkämäen jousi, kauniissa kaaressa. Se varmaan löi samassa iskussa päänsä johonki kovaan ku massa oli punasta. Mua ei siinä vaiheessa kiinnostanu, fysikaalinen kipu on kärpäsen paska verrattuna siihen mitä mä jouduin kokemaan. Mä hyppäsin polvillani sen hartioden päälle ja otin sen lainehtivista kutreista kunnan otteen. Se oli varmaan itekki pistäny muutaman tunnin noiden kutrien kiillottamiseen, ja kaikki ihan turhaan. No, eipähän tarvii esittää mitään Englannin prinsessaa ku selkenee asiat Anthonylle näin heti suhteen alussa. Ei se tukka noin kauniilta näytä ihan itsestään, siihen lettiin pistetään paljon aikaa ja rahaa, mikä on tietysti pois parisuhteesta. Mun kanssa semmosia ongelmia ei ole. Katoin sitä silmiin oikeen deepisti ja yritin näyttää kuinka paljon mä sitä oikeen inhosin. Tyttö mongersi siinä vähän epämurkavana. Sit kurotuin sen korvan juureen ja kuiskasin ”Mustikkaa se vain on, älä itke.” Yhtäkkiä joku vetäs mut ylös niin, että niskat meinas katketa. Kädetki oli ihan sotkussa selän takana. Mä huusin niin, että kurkkua vihlas ja yritin rimpuilla irti, mut joku piti mua semmosessa nipussa niin ettei siitä ois päässy irti ku Rocky Balboa. Nainen sai siinä samalla älyttömän hepulin. Mä kattelin ku se huusi ja kiroili ja hoiperteli ympäriinsä. En ymmärtäny sanaakaan, mitä se muija horisi. Ei varmaan ollu Suomea se jorina. Kyllä varmaan nolotti seuraavana päivänä, niin sekasin se niistä parista mustikasta meni. Mua pitelevä mies vastaili samanlaisella ulkomaan jorinalla

takasin, rauhallisemmalla sävyllä tosin. Mäki olin jo ihan rauhattunu. Kattelin vaan, että miten tilanne kehittyi. Sen naisen touhu oli niin dramaattista, että ohikulkija olis voinu luulla katuteatteriks. Sitte mies käänsi mut ympäri niin, että mejän naamat oli vastakkain. Ei hitto, sehän oli mun Anthony. Se alko lataa mulle jotain tekstiä mikä meni ihan ohi korvien. Mä olin tajuttoman lumoutunu tilanteesta. Ikinä en oo päässy näin lähelle sitä miestä. Mä työnsin mun huuleni sen huuliin ja annoin semmosen kielarin, että oksat pois. Oisin ottanu kädetki käyttöön ellei se olis pidelly niistä. Suutelun mielihyvä maksimoituu, kun käyttää käsiään, oon kuullu sen jostain. Eihän se mejän suudelma kestäny ku muutaman sekuntin, mutta kyllä se lasketaan. Ai että, ku tuntu hyvälle. Anthonyhä meni ihan sekasin siitä. Sekos vittu melkeen yhtä pahasti ku se muija. Nyt ne oli molemmat ihan paiseissa. Se ei ees enää kyenny pitää mua nipussa. Mä nostin kädet ilmaan rauhan merkiks, mut ei se mitään auttanu. Se sopersi sitä niiden omaa kieltään ja välillä sieltä tuli pari valittua sanaa Suomeaki, mut ei siitä oikeen ottanu selvää ku toiset oli semmosessa hurmoksessa. Alko näyttää siltä, ettei mua siellä enää tarvittu, nii mä päätin lähtee kotia kohti. Mä jätin niille hyvästit ja semmosen pienen lopetuspuheen, olihan tää aika tunteellinen hetki kummiski. Ei ne kyllä siihen mitenkään reagoinu, hyperventiloivat vaan kahta kauheemmin. Mä käännysin kannoillani ja lähin käveleen kahvilaa päin, mulla tais jäädä vielä kahvitki juomatta. Jostain syystä mulla oli ihan älyttömän hyvä fiilis. Semmonen fiilis, kun on just ylittäny maaliviivan maaliviivan kovan juoksun jälkeen. Mä leijuin ilmassa. Mä suljin silmäni ja aloin nauraa ihan helvetisti. Niin kovaa, että ohikulkijat katto kauhuissaan. Ei vittu, tän fiiliksen takii sopii elää.